

ఆఫీసులోవాళ్ళే తమ చెల్లెలిని లేదా కూతురుని చేసుకుంటావా అని అనేకసార్లు అడిగారు. ఈ మధ్యే జరిగిన తమ రిసెప్షన్ కి చాలామంది వచ్చారు. దశరథరామయ్య దగ్గర రాజేష్ సురక్షితంగా ఉన్నాడని తెలిసాక స్కూటర్ పోనిచ్చాడు. వెనకాలనుంచి సీరజ వెక్కిరివెక్కి వచ్చేవప్పుడు వినవడతోంది.

“వ్. ఊర్కో” కుడిచేత్తో సీరజ తలమీద రాసాడు స్కూటర్ పోనిస్తున్నా.

“ఛీ! ఛీ! ఇంత డ్రోహం చేస్తాడనుకోలేదు. బాధనంతా మనసులో దాచుకుని చిన్నపిల్లవాడని ఇంతచేస్తే...”

“నేను యూనియన్ మనిషిని. యూనియన్ లో నాకు సవాలక్షగోడవలు. అందుకని నేనంటే గిట్టనివారు ఆరిచారు. అంతే, అదేంపట్టించుకోకు.”

దశరథరామయ్య ఆటోలో రాజేష్ ని ఎక్కించుకుని ఇంటికి బయల్దేరాడు.

“ఏమైంది తాతయ్యా? నేనేం తప్పుచేసాను?” అడిగాడు రాజేష్ ఏడుస్తూ.

“నువ్వూ, ఊర్కో”

“మరి పిన్ని నన్నెందుకలా తిట్టింది?”

“ఏంలేదు, ఊర్కోమన్నానా?”

“మీ ఆబ్బాయి మానాన్నకాదా? ఏదోఉంది, నువ్వు చెప్పడంలేదు తాతయ్యా.”

ఆ సమయంలో, రవింద్రభారతిలో...

“బిచ్చగాడిపాత్రలో ప్రథమ బహుమతి పొందిన కె. సాంబశివరావుని సేజీమీదకి రమ్మువ మని కోరుతున్నాం” అని అనెస్సీ చేస్తూంటే, చాలా చప్పుట్లు, కొన్ని కేకలు, ఈలలు.

దశరథరామయ్య దారిలో ఓకీళ్ళికోట్టుదగ్గర ఆటో ఆపించి ఓచుట్ట కొన్నాడు.

“నాకు మనసేం బాలేదురా. ఈ ఒక్కటి తాగనీ...” రాజేష్ తో చెప్పి, దాన్ని అంటించు కున్నాడు.

ఆ అడిటోరియంలో ఒకేఒకవ్యక్తి వాళ్ళ గురించి, ముఖ్యంగా సీరజ గురించి, బాధపడ్డాడు ఆయన సైకాలజీ ప్రొఫెసర్ మేల్ థోపే.

(ఇంకా వుంది)

'కె.వి.కే.రావు' ఛాక్ (మిజ్ కథ)

మగవాళ్ళు జూరునుంచి ఎంత మంచి వస్తువులు తెప్పినా, ఎంత చొక్కా తెప్పినా, వస్తువులుకొనడం, బేరమాడటం, బేరకాడని, ఆకొట్టు వాడు బోపి వేళాడని ఆడవాళ్ళకి గట్టినమ్మకం. తాము ఇళ్ళ దగ్గరకు వచ్చినవి బేరమాడికొంటేనే వాళ్ళకు తృప్తి. ఆ రోజూ అపీసు నుంచి ఇంటికి వచ్చేను.

శ్రీమతి పేటలో దివెనుకో, మంచిసీక్స్ గ్లాసుతో వచ్చింది. “మీ కిట్టమని వచ్చిమిరపకాయ బజ్జీలు చేశాను.” బజ్జీలు తింటున్నాను. నీజం చెప్పడూ. మా అవిడ చేతివంటకు ఎదురులేదు. అందులో పచ్చిమిరప కాయ బజ్జీలు చేయడంలో సైపెవలిష్ట్.

“ఎలావున్నాయ్” అంది.

“ఎలా వుంటాయ్. నీలాగే రుచిగా వున్నాయి” అన్నాను. తోపలకువెళ్ళి కాఫీ పట్టుకువచ్చింది. కాఫీ సిప్ చేస్తున్నాను.

“మీరేమీ ఒక్కప్పడనంటే, నేను ఈరోజును ఒక పనిచేశాను” అడి అనలు సంగతి.

“ఏం చేశావ్”

“వీడిలోకి చీరలబ్బాయి వస్తేను తీసుకున్నాను. మీరు ఒకసారి నూట ఎటయి రూపాయలకు కొన్న పాలి యెస్టర్ చీరలంటేదే. గుర్తుందా? సరిగా అలాంటిదే నేను ఎన్నడై రూపాయలకుకొన్నాను బేరమాడి” అంది ఏదో యద్దలవర్ చేసినట్టుగా. గబాగబాలోపలకు వెళ్ళి తనుకొన్న చీర తీసుకువచ్చింది. పోలితినే తవరోలేవుంది చీర. బయటకు తీసి చూశాను. డిజైన్ చాలాబాగుంది. క్వాలిటీకూడా ఫర్వాలేదు. అయితే

ఎన్నడై రూపాయలకు ఎలాబచ్చాడు? ‘సెకండ్స్’ అనిముద్దవుంది. అందు వలన కొంచం తగ్గవచ్చు కానీ నాకు ఏదో అనుమానం వచ్చింది

“నీ చీర ఇంకో బోపలా” అన్నాను. ఇంట్లో చీరతోనూ క్రొత్త చీరకొలిచి చూశాము. దాదాపు మీటరున్నర తక్కువవుంది.

“ఇదేమిటండీ. ఎలాకట్టుకోను. మాకు వాడు చూపించిన చీర 5 మీటర్లువుండే. మిగతా చీరంన్నీ ఒక దేనని మమ్మల్ని కవర్లలోంచి తియ్యనియ్యలేదు. ఇలా అని తెలిస్తే వాడు చూపించినదే తీసుకునేదాన్ని” బిక్క-మొగం వేసింది శ్రీమతి.

“డియర్, వీధిలోకి మూటలు తెచ్చేవాళ్ళ చప్పగా ఇస్తారంటే ఎందుక ఇస్తారనుకున్నావ్.... 8 1/2 మీటర్లు చీర ఎన్నడై రూపాయలకు ఇచ్చాడు. ఏరాయి అయితే నేం పైగా ఈ చీర “సెకండ్స్” అంటే ప్యాకెట్ లో ఏదో ఒక రోపం వున్న చీరలు ఇలా ముద్రవేసి, గుట్టగా పోసి చొక్కా అమ్ముతారు. కానీ ఒక్కోసారి మంచివికూడా దొరుకుతాయి. అయినా నెలాఖరులో నీకు డబ్బు ఎక్కడిది?” అడిగాను

శ్రీమతి ఇంకా చిన్ననోయి ముఖంలో—

“మొన్న మీ కథకి వంధ రూపాయలు వచ్చాయికదా. అవి ఖర్చు పెట్టడని చెప్పారుకూడా. అయినా తీసేను.”

షాక్ తినడం ఈసారి నావంత యింది. *

డా.వి.వి.కె.రావు-వ్యాప్యచరిత్ర

వైద్య విద్యావైద్యవార్య

హస్తకళాగం, అంగంపిన్నకగుం, వరముం లం పావడ సుల్యాచుంకు; కెన్సి, మతి క్రమంకు అయిర్లక వికృత పోస్టుద్యూర చిక్కవంకు. వ్యయంగా పరిశీలించుచు మంచులు యివ్వగంకు. అయిర్లక ఇంజనీర్లు, విద్యార్థులకి వంకరముంకో ప్రత్యేక చిక్క:

రావునె కివికె,

టి. బి. రోడ్, తెనాలి. Phone : 3700 & 4010